

Εἶτα, ἐξακολουθῶν τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Ἐξ ἄλλου, ἡ δολοφονηθεῖσα γυνὴ εἶχε τὸ εἶδος τῆς καλλονῆς καὶ τὸ ἀτακτον τοῦ βίου πλάσματος, γεννηθέντος εἰς τὰ παρασκηνία τοῦ θεάτρου, καὶ ἀνατεθραμμένον ὑπὸ γονέων, οἵτινες παρίστανον κωμωδίας ἵνα ζήσωσι. Καὶ αὕτη ἡ ἰδία θὰ ἦτο ἡθοποιός, πρὶν ἔλθῃ εἰς Γαλλίαν. Αὐτὸ δ' ἐξηγεῖ, διὰ τί δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρω οὔτε εἰς Λονδίνον οὔτε εἰς τὰ περίχωρα κανέν Ἰχνος μιᾶς Μαρίας Φασίτ. Ἀφοῦ ἔγεινε ἡθοποιός, θὰ ἤλλαξε καὶ ὄνομα... Καί, ἐσκέπτετο θλιβερώς ὁ πατήρ τοῦ καταδίκου, ὁ Λουδοβίκος θὰ συνήνητησεν αὐτὴν ὅτε ἦτο ἀκόμη νέα, καὶ αὐτὸς ἐσπουδάζεν εἰς κανέν ἐκπαιδευτήριον τῆς Κλαφάμ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔφευγε κρυφίως συχνάκις, ἵνα τρέχῃ εἰς τὰ θέατρα τοῦ Λονδίνου. Αὐτὸ τὸ εἶχον λησμονήσει. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναρχίσω τὰς ἐρεῦνας μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν. Μόλις μοῦ μένουν τρεῖς ἐβδομαδες διὰ νὰ σώσω τὸ παιδί μου, καὶ ὁ δῆμιος δὲν περιμένει. Θὰ μοῦ τὸν ἀρπάσῃ, καθ' ὃν καιρὸν ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ τὰς ἐρεῦνας μου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅχι, ὄχι, ἐδῶ πρέπει νὰ ζητήσω καὶ ὅσῳ περισσότερον σκέπτομαι, τόσῳ περισσότερον πεῖθομαι, ὅτι τὸ κακούργημα διεπράχθη ἀπὸ κανένα, ὁ ὁποῖος ἔχει συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ, πρὸς ὄφελος ἐνὸς μόνου, ὅλους τοὺς ἄλλους κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιβάν, ὁ δὲ ἐνδιαφερόμενος οὗτος ζητεῖ τώρα ν' ἀπαλλαγῇ τῆς Θηρεσίας.

Ἀφοῦ οὕτως ᾤφισεν ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς του, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπανελάβε τὴν ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἐμπιστευθεῖσαν σημείωσιν καὶ ἀνέγνω αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο, πολὺτιμον βεβαίως, καθόσον ὁ συντάξας αὐτὸ ἦτο καλῆς πίστεως, ὥριζε σφρέστατα τὴν συγγένειαν τῆς Θηρεσίας Λεκόντ καὶ τῆς Μάρθας Κάμπρεμερ, καθώριζε μάλιστα τὰ ἐνδεχόμενα δικαιώματα αὐτῶν ἐπὶ κολοσιαιᾶς περιουσίας, διότι οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐν λόγῳ ἔγγραφῳ ἀναφερόμενος δόκιμος Ὁ - Σολιβάν, ἦτο αὐτὸς ὁ Ὁ - Σολιβάν, ὁ καταστάς λοχαγὸς καὶ ἐκατομμυριούχος εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Τὰ δικαιώματα ταῦτα ὁ κύριος Λεκὸκ ἤλπιζε νὰ ὑπερασπισθῇ βραδύτερον, καθόσον, ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ πῶς ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώτητα τοῦ υἱοῦ του, ἐπανευρίσκων τὸν δολοφόνον τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Ὁ δολοφόνος αὐτός, ἐσκέπτετο, εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀποκλήρων κλάδων τῶν Ὁ - Σολιβάν, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς Ἀννας, μεγαλειτέρως ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ ἀπόγονος αὐτὸς ποῦ εἶνε; Ἰσως εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, καθόσον ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του... κάμνει ἀποπείρας κατὰ τῆς ζωῆς τῶν συγκληρονόμων του... μία τούτων, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ ἐργάτου, ἴσως κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ κό-

σμου τούτου, ἡ δὲ δεσποινὶς Λεκόντ δὲν θὰ τῷ διαφύγει, ἂν δὲν ἐπιτύχῃ ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ βλάψῃ. Ἀλλ' εἰς ποῖον μέρος τῆς πόλεως καὶ ὑπὸ ποῖον ὄνομα κρύπτεται οὗτος; Ἐὰν ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Τολβιάκ, ἐψέλλισεν ὁ κύριος Λεκὸκ, στηρίζας τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν του. Λέγει ὅτι εἶνε Γάλλος, κανεὶς ὅμως δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθῆ καταγωγὴν του, τίποτε δὲ δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐγεννήθῃ εἰς Ἀγγλίαν, ἀφοῦ μάλιστα ὑπῆρθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁμιλεῖ ὡς Ἀγγλος τὴν ἀγγλικήν. Διὰ τί νὰ μὴ εἶνε ὁ υἱὸς τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐγγονῆς τῆς Ἀννης Ὁ - Σολιβάν; Ἀφοῦ ἀπηύθυνε πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπανελάβε τὴν μελέτην τῆς σημείωσης, ἣν εἶχε πρὸ αὐτοῦ μετὰ τινος δ' ἐξέτασιν, ἐψέλλισεν :

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον. Ἡ Σοφία Νέσλεϋ ἐγεννήθη τῷ 1822, ὁ δὲ Τολβιάκ εἶνε σχεδὸν πενήντα χρόνων. Δὲν ἔμπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶνε υἱὸς αὐτῆς τῆς γυναικός. Καὶ ἐπανεπέσεν εἰς ἀποθαρρυντικὴν ἀβεβαιότητα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

« Ὑπήκουσα οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως καὶ τινος πτοήσεως. Ἡ ἀσθενής, ὅταν ἐπλησίασα τὴν κλίνην της, μοὶ ἐφάνη καθ' ὑπερβολὴν καταβεβλημένη. Ἀλλ' ἐξ ὧν ἠδυνήθη νὰ κρίνω, ἐφαίνετο κατέχουσα πλῆρες τὸ λογικόν της. Τὸ ὕψος, οἱ τρόποι καὶ ἡ φωνὴ της ἦσαν γυναικὸς ἀνεπτυγμένης. Ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς τῇ ἐπαρυσία ἐμαυτὸν ἐν βραχυλογίᾳ, τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ ἐθεώρουν ἐμαυτὸν εὐτυχῇ καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς Ἀρχή, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινὴν πατρίδα, ἐὰν ἡδυνάμην εἰς τι νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος. Σημειωτέον ὅτι τὴν ἐκάλεσα φυσικῶς διὰ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ εἶχον ἰδεῖ ἐπὶ τῶν ἐνδύματων της. Ἀλλὰ μόλις αἱ λέξεις : « Δεσποινὶς Μερρίκ » ἐξῆλθον τοῦ στόματός μου, ἀγρία ἔκφρασις ἤστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀνέκραξεν ὀργίλῃ :

« Μὴ με ἀποκαλῆτε διὰ τοῦ εἰδικοῦς τούτου ὀνόματος !... Δὲν εἶνε τὸ ἰδικόν μου. Πάντες ἐνταῦθα με καταταραννοῦσιν, ἀποκαλοῦντές με Μέρσην Μερρίκ, καὶ ὅταν εἶ τούτῳ ὀργίζομαι, μοὶ ἐπιδεικνύουν τὰ ἐνδύματα, ἀτίνα φορῶ. Ὅ, τι καὶ ἂν εἴπω, ὅτι καὶ ἂν κάμω, ἐπιμένουν νὰ πιστεύωσιν ὅτι ταῦτα εἶνε ἱδικά μου· μὴ μιμησθε τούτους, ἐὰν θέλετε νὰ εἴμεθα φίλοι ».

Ἀνεμνήσθην τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ, τῇ ἐζήτησα συγγνώμην καὶ ἐπέτυχα νὰ τὴν κατευνάσω, καὶ χωρὶς νὰ ἔλθω ἐπὶ τοῦ ὀξέος τούτου θέματος, τὴν ἠρώτησα

τίνες ἦσαν οἱ σκοποὶ της καὶ τὴν διεβεβαίωσα ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἐνεργείας μας καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς μέριμνάν μου.

« Διὰ τί θέλετε νὰ μάθετε τοὺς σκοπούς μου; ἠρώτησε μετὰ δυσπιστίας ».

Ἐπὶ ἀπεκρίθην, ὑπομιμνήσκων αὐτῇ, ὅτι ἤμην ὁ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι συνεπῶς τὸ καθήκόν μου ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ τῇ προσέλθω ἀρωγός.

« Δύνασθε πράγματι νὰ μοι παρασχετε μεγίστην ἐκδούλευσιν, εἶπε ζωηρῶς, ἐὰν ἀνακαλύψῃτε καὶ εὕρητε τὴν Μέρσην Μερρίκ ! »

Καὶ συγχρόνως τὸ αὐτὸ λάμπον βλέμμα της ἐξήστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ζωηρὰ δ' ἐρυθρότης διεχέετο ἐπὶ τῶν ὠχροτάτων παρειῶν της. Ἀπέσχον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδηλώσω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, καὶ τὴν ἠρώτησα τίς ἦτο ἡ Μέρση Μερρίκ.

« Ἐν ἐλεεινὸν πλάσμα, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς πρὸς ἐμὲ ὁμολογίαν, μοὶ ἀπεκρίθη ».

Ἡ ἐπιστολὴ ἐξηκολούθει ὡς ἐξῆς :

« Πῶς δύναμαι νὰ τὴν εὕρω; ἠρώτησα αὐτὴν ἀμέσως.

« Ζητήσατε, μοὶ ἀπήντησε, μίαν μελανεῖμονα γυναῖκα, φέρουσιν εἰς τὸν βραχίονα τὸν Ἐρυθροῦν Σταυρὸν τῆς Γενεύης, διότι ἦτο νοσοκόμος γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου ».

« Τί σὰς ἔκαμιν; »

« Ἀπώλεσα τὰ ἔγγραφα μου καὶ τὰ ἐνδύματά μου. Ἡ Μέρση Μερρίκ μοὶ τὰ ἔκλεψεν ἀμφοτέρω.

« Καὶ πῶς γνωρίζετε ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ σὰς τὰ ἔκλεψεν; »

« Ἀλλὰ καὶ τίς ἄλλος ἡδύνατο νὰ τὰ κλέψῃ; Μὲ πιστεύετε ἢ δὲν μὲ πιστεύετε; »

« Ὁ αὐξάνων ἐρεθισμὸς της μ' ἐτρόμαξε. Τῇ ὑπεσχέθην νὰ προβῶ εἰς ἀναζητήσεις ὅπως ἀνακαλύψω τὴν Μέρσην Μερρίκ καὶ κατηνύασθαι ἐπεραιοθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

« Ἰδοὺ τέλος πάντων εἰς καλὸς καὶ ἄξιος ἄνθρωπος, εἶπεν. Ἐπανελάθετε παρκαλῶ νὰ μοὶ εἴπητε ὅταν θὰ συλληφθῇ.

Ἀὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου συνδιαλέξις μετὰ τῆς ἐν τῷ ἐν Μαγχάιμ νοσοκομείῳ Ἀγγλίδος ἀσθενούς. Ἐν τούτοις ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ προβῶ καὶ εἰς τινὰς ἐρεῦνας καὶ ἀπετάθην πρὸς τὸν χειρουργὸν Ἰγνάτιον Βέτζελ, ἡ διαμονὴ τοῦ ὁποίου τότε ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἐν Μαγχάιμ φίλους του, μόνον ὅτι κρίνω ἀνωφελὲς νὰ σὰς εἴπω, ὅτι ποσῶς δὲν ἐπίστευσα εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀπούσης ταύτης γυναικός, ἣν ἡ ἀσθενὴς εἶχε χαρακτηρίσει ὡς νοσοκόμον. Τῷ ἔγραψα, ἡ δ' ἀπάντησις του μοὶ ἦλθε ταχέως. Μοὶ διηγεῖτο οὗτος ἔγγραφως, ὅτι μετὰ τὴν νυκτερινὴν ἐροδὸν ἦτις εἶχε καταστήσει τοὺς Πρώσους κυρίους τῶν θέσεων, ἃς κατεῖχον οἱ Γάλλοι, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ φορητοῦ νοσοκομείου κατεχομένην τέως καλύβην, ἐνθα εὗρεν ἐγκαταλειμμένους Γάλλους τινὰς τραυ-

ματίας, ἀλλ' οὐδεμίαν γυναῖκα περιθάλλουσαν αὐτούς, ἥτις νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς νοσοκόμον, ἐνδεδυμένην μέλαιναν στολὴν μὲ τὸν Ἐρυθροῦν Σταυρὸν εἰς τὸν βραχίονα, ὡς ἰσχυρίζετο ἡ ἀσθενής. Τὸ μόνον ζῶν πρόσωπον ὅπερ εὐρίσκετο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἦτο νεαρὰ Ἀγγλίς κυρία μὲ ἐνδυμασίαν ὁδοιπορικὴν φοιτοῦ χρώματος, ἥτις εἶχε συλληφθῇ ἐπὶ τῶν συνόρων καὶ ἥτις ἀφῆθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀγγλίαν τῇ μεσολαβήσει στρατιωτικοῦ τινος ἀνταποκριτοῦ ἀγγλικῆς ἐφημερίδος.»

— Αὐτὴ ἦτον ἡ Χάρις, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Καὶ ἐγὼ ὁ στρατιωτικὸς ἀνταποκριτής, προσέθηκεν ὁ Ὁράτιος.

— Ὀλίγας λέξεις ἀκόμη, παρετήρησε τότε ὁ Ἰούλιος, καὶ θὰ ἐννοήσητε διατὶ ἐπεκαλέσθη τὴν προσοχὴν σας.

Διηθύνουν αὖθις τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν :

« Ἀντὶ νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἴδιος εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διεβίβασα δι' ἐπιστολίδιου πρὸς τὴν ἀσθενῆ μας τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς ἐνεργείας εἰς τὴν προέβην πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς ὑποτιθεμένης ταύτης νοσοκόμου καὶ πλέον δὲν εἶχον ἀκούσει οὔτε λόγος νὰ γίνῃ περὶ αὐτῆς, ἣν ἀπεκάλεσα καὶ γὰρ κατὰ πρώτην φορὰν Μέρσην Μερρίκ, ὅτε, χθές, λαμβάνων πρόσκλησιν ὅπως τὴν ἐπισκεφθῶ. Εἶχε πλέον ἐντελὼς ἀναρρώσει ὅπως ζητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἐγνωστοποιεῖ τὴν πρόθεσίν της τοῦ νὰ μεταβῇ παραχωρήμα εἰς Ἀγγλίαν, ὃ δὲ Διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου, ὑπέχων ὅπως δῆποτε ἡθικὴν τινα εὐθύνην διὰ τὴν ἀσθενῆ του, μὲ εἰδοποιεῖ, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παρακωλύῃ τὴν ἀναχώρησίν της ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἠδύνατο εἰσέτι νὰ ποιήσῃ χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας της. Σὰς προεῖπον ἤδη ὅτι περὶ αὐτῆς ἐδιχογνώμουν οἱ ἰατροί, ὃ δὲ ἀρχίατρος περιωρίσθη νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ περὶ τῶν διατρεχόντων, θέλων ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν εὐθύνην, ἀναθέτων δ' εἰς χεῖράς μου τὴν ὑπόθεσιν.

« Ὅταν εἶδον τὴν ἀσθενῆ τὴν δευτέραν φορὰν τὴν εὐρον περίλυπον καὶ ἐπιφυλακτικὴν.

« Δὲν ἐδυσκολεύθη ποσὼς ν' ἀποδώσῃ τὴν μικρὰν ἐπιτυχίαν τῶν διαβημάτων μου περὶ ἀνεύρεσεως τῆς νοσοκόμου εἰς τὸν μέτριον ζῆλόν μου ὑπὲρ τῶν συμφορώντων της, ἐξ ἄλλου δ' ἐγὼ οὐδεμίαν εἶχον ἐξουσίαν νὰ τὴν κρατήσω. Τὴν ἠρώτησα ἀπλῶς ἐὰν εἶχεν ἐπαρκῆ χρηματικὰ μέσα ὅπως διαθέσῃ διὰ τὰς δαπάνας τοῦ ταξιδίου της, ἡ δὲ ἀπάντησίς της μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ ἐφημέριος τοῦ Νοσοκομείου εἶχε κάμει λόγον εἰς διαφόρους περὶ τῆς ἐν ἐγκαταλείψει καταστάσεώς της καὶ ὅτι οἱ ἐν Μαγχάϊμ ἐγκατεστημένοι Ἀγγλοὶ εἶχον ἀθροίσει διὰ συνεισφορὰς μικρὸν χρηματικὸν πόσόν, ὅπερ ἐδόθη εἰς τὴν ἀτυχῆ νέαν, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γεννέθλιον χώραν της. Μείνας εὐχαριστημένος καὶ ἐκ τῆς

πληροφορίας ταύτης, τὴν ἠρώτησα τότε ἐὰν εἶχε φίλους εἰς Ἀγγλίαν.

« — Ἐγὼ μόνον μίαν φίλην, ἀπεκρίθη, μίαν μόνην, ἥτις καὶ μὲ ἀναμένει... καὶ αὕτη εἶνε ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ.

« Φαντάσθητε τὴν ἐκπληξίν μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς συνέβη ὥστε νὰ γνωρίσῃ τὴν θείαν σας, καὶ πῶς αὕτη τὴν ἀνέμενε. Βεβαίως αἱ ἐρωτήσεις μου θὰ τὴν προσέβαλλον καὶ θὰ τὰς ἐδέχετο μετὰ δυσανεκτικῆς.

« Οὕτω λοιπὸν ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ γνωρίζων πόσον ἡδυνάμην νὰ βασισθῶ ἐπὶ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς συμπαιδείας σας ὑπὲρ τῆς ἀτυχούς, ἀπεφάσισα, μετὰ ὄριμον σκέψιν, νὰ ἐξασφαλίσω τοῦλάχιστον τὴν σωτηρίαν τοῦ δυστυχούς τούτου πλάσματος, ὅταν ἤθελε φθάσει εἰς Λονδίνον, δίδων εἰς αὐτὴν ἐπιστολὴν συστατικὴν δι' ὑμᾶς.

« Θάκούσητε τί θὰ σὰς εἶπῃ καὶ θὰ ἦσθε εἰς θέσιν, κάλλιον ἢ ἐγὼ, ν' ἀνακαλύψῃτε, ἐὰν πραγματικῶς ἔχῃ δικαίωμα τι, ὅπως ἐπικαλῆται τὴν ἀντίληψιν τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

« Μίαν ἀκόμη πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν φρονῶ ἀναγκαίαν, καὶ κλείω τὴν ἀρκετὰ ἐκταθεῖσαν ἐπιστολὴν ταύτην. Κατὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτῆς συνδιάλεξίν μου ἀπέσχον, ὡς σὰς τὸ εἶπον ἤδη ἀνωτέρω, νὰ τὴν παροξύνω δι' ἐρωτήσεώς τινος περὶ τοῦ ὀνόματός της. Κατὰ τὴν δευτέραν ὅμως ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐρωτήσω.»

Ἀναγινώσκων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὰς προφυλάξεις του κατ' ἀποτόμου τινὸς ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο μὴ ἐπέλθῃ εἰς τὴν θείαν του ἐξ ὧν ἐμελλε ν' ἀκούσῃ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχεν ἐγερωθῇ ἐπὶ τῆς ἔδρας της ἀθροῦδας καὶ ἔλαβε θέσιν ὀπισθέν του, ἀνυπόμονος νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ταχύτερον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας ὑπεράνω τῶν ὤμων τοῦ ἀνεψιοῦ της.

Ὁ Ἰούλιος παρετήρησε τοῦτο ἐγκαίρως, ὅπως ματαιώσῃ τὴν πρόθεσιν τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐποθείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν δύο τελευταίων γραμμῶν τῆς ἐπιστολῆς.

— Διὰ τί τὰς κρύπτεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ θεία.

— Δύνασθε καὶ θ' ἀναγνώσητε ὑμεῖς αὕτη τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, Λαίδη Ζάνετ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Ἀλλὰ πρὶν γίνῃ τοῦτο, πρέπει ἀπολύτως νὰ σὰς προδιαθέσω, ὅπως ὑποστήτε μεγίστην ἐκπληξίν. Συνέλθετε. Ἴσως ὅμως εἶνε προτιμότερον νὰ ἐξακολουθήσω ἐγὼ αὐτὸς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἀκούσατε :

« Παρετήρουν τὴν γυναῖκα ταύτην κατὰ πρόσωπον καὶ τῇ εἶπον :

« — Ἡρνήθητε τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἄτινα ἐφορεῖτε ὄνομα ὅταν εἰσῆλθετε ἐνταῦθα ὅτι εἶνε ἰδικόν σας. Ἐὰν λοιπὸν δὲν εἴσθε ἡ Μέρση Μερρίκ, τότε ποῖον εἶνε τὸ ὄνομά σας ;

« Ἐκείνη ἀμέσως ἀπεκρίθη :

« — Τὸ ὄνομά μου εἶνε... »

— Δὲν ἀναγινώσκω πλέον, εἶπεν ὁ Ἰούλιος. Ἀναγνώσατε ὑμεῖς, θεία μου.

Ἡ Λαίδη ὑπέστη κλονισμὸν βίαιον καὶ ὀπισθοχώρησε κραυγάζουσα ἐξ ἐκπλήξεως.

Ὁ Ὁράτιος ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν.

— Εἰς ἐξ ὑμῶν ἄς μοὶ τὸ ἐπαναλάβῃ!

ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ. Τί ὄνομα ἀπήγγειλεν ἡ γυνὴ ἐκείνη ;

Ὁ Ἰούλιος τῇ εἶπε :

— Χάρις Βράδον.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ὁράτιος ἀπέμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος θεωρῶν τὴν Λαίδη Ζάνετ ὡχρὰν καὶ τρέμουσαν.

Συνῆλθεν ἐν τούτοις ἀμέσως καὶ οἱ πρῶτοί του λόγοι ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν Ἰούλιον.

— Μήπως εἶνε ἀστείότης ; ἠρώτησε σοβαρῶς. Ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα δὲν κρίνω αὐτὴν ποσὼς εὐφυᾶ.

Ὁ Ἰούλιος ἐπέδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰς σελίδας τοῦ Προξένου πλήρεις πυκνοτάτης γραφῆς.

— Ὅστις γράφει τόσο μακρὰν ἐπιστολὴν, γράφει σπουδαίως, ἀπήντησεν. Ἡ γυνὴ αὕτη σπουδαίως ἔδωσε τὸ ὄνομα Χάρις Βράδον καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν ἐκ Μαγχάϊμ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς Ἀγγλίαν πρὸς τὸν λίαν ὠρισμένον καὶ γνωστὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἰς τὴν Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Εἶπε, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θείαν του. [Ἐπεταί συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΝΗΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα

Α'

Κατόπιν βασιλείας λαμπρῆς καὶ ἐνδόξου, ἀφοῦ ἐπέβηκε νόμους εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐξέπληξε τὸν κόσμον διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός του, ὁ Ναπολέων, ὁ ἐνδοξότερος στρατηλάτης τῶν νέων χρόνων, εἶδε τὴν τύχην ἐγκαταλείπουσαν αὐτὸν εἰς Βατερλώ.

Ἡ αὐτοκρατορία δὲν ὑφίστατο πλέον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκτάκτου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις εἶδε τόσους βασιλεῖς τρέμοντας ἐνώπιόν του, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ὁ Θεὸς παρέδωκε τοὺς κεραυνούς του, δὲν θὰ ἔμενε μετ' ὀλίγον εἰμὴ ἡ ἀνάμνησις.

Ὁ Ναπολέων εἶχεν ἀνέλθει τοσούτῳ ὑπεράνω τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὥστε ὁ κρότος τῆς πτώσεώς του ὑπῆρξε τρομερός· ἡ δ' ἀπήχησις αὐτοῦ διῆλθεν ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν καὶ ἔφθασε καὶ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου.

Ἐνθ' δὲ οἱ Ἀγγλοὶ ἐκράτουν αἰχμάλωτον τὸν ἥρωα τοῦ Μαρέγγου καὶ τῆς Ἀουστερλίτσης εἰς τὴν Ἀγίαν Ἑλένην, ἓνα βράχον εἰς τὸ μέσον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΗ' ἀνῆρχετο καὶ πάλιν μετὰ τὸ ἐκατονθήμερον ἐπὶ τοῦ Ἰθρόνου.